

»Den stora skillnaden mellan mig och andra spöbyggare var den aktion som jag försökte ge mina spön. Jag ville att den skulle gå genom hela spöet, även handtaget.«

Lyle Linden Dickerson

L L Dickerson

– de snabba flugspönas förkämpe

» PROVA DICKERSON på nästa fisk under trädgrenarna!

Jag tog tacksamt emot hans spö. Det skulle bli ett svårt kast och jag gjorde några provkast mitt i strömmen tills Dickerson kändes som en vän. Aktionen var jämn och snabb. Dess behagliga spänst kastade linan och torrflugan med överraskande lätthet, helt olikt allt annat som jag fiskat med tidigare.

Öringen vakade två gånger och jag torkade flugan med en serie snabba luftkast och kastade. Linan och tafsens rullade ut och flugan landade mjukt och precis ovanför öringen utan att jag behövde anstränga mig. Jag behövde bara peka på den med spöet. Det har gått nästan 40 år sedan dess men jag kommer fortfarande ihåg det vackra Dickersonspöet och dess unika, snabba aktion.«

Ernest G Schwiebert från boken
Dickerson – The Man and His Rods, 1991.

BAMBUSPÅNOR

TEXT OCH FOTO: LARS-ÅKE OLSSON

Dickerson byggde spön som saknade alla onödiga utsmyckningar och kosmetiska effekter. Hur de kastade och fiskade var viktigare än hur de såg ut. Bambun och den sparsmakade finishen skulle spegla hederligheten i hans arbete. På grund av den stora depressionen som gjorde honom arbetslös, började han bygga flugspön som så småningom gjorde honom till en av Amerikas mest respekterade spöbyggare. I delstaten Michigan där också Paul Young fanns, långt bort ifrån Catskillområdet som var centrum för spöbyggandet, började han sitt bygge genom försök och misslyckande metoden. Det fanns ingen att fråga, på den tiden bevakade man noggrant sina hemligheter och kunskaper, och på biblioteket fann han inga böcker om hur man bygger flugspön av bambu, trots att George Parker Holdens bok *The Idyl of the Split-Bamboo – A Carefully Detailed Description of the Rod's Building*, hade getts ut redan 1920.

Tillverkade allt själv

DICKERSON BÖRjade med att tillverka alla sina verktyg; hyvelmallar, sågar, speciella verktyg för att göra skruvrullfästen med gängor, rullfästen i trä, en fräsmaskin för bamburibborna, spöholkar, spötuber och allt annat som han behövde. Det gjorde att han kunde kontrollera byggnadsprocessen från början till slut, något som var mycket viktigt för hedersmannen och perfektionisten Dickerson. Redan tidigt i livet tillverkade han vad han behövde för olika ändamål. Han var aldrig rädd för att misslyckas och när han koncentrerade sig på att lösa ett problem hade problemet ingen chans att fortsätta att vara ett problem.

Han beundrade Leonard som spöbyggare av främst två skäl. Det första var spönas design, en jämn tapering och aktion genom hela spöet. Det andra var noggrannheten att välja den bästa bambun. Dickerson var mycket noga med valet av bambu. Stockarna skulle ha en diameter av 5–5,5 cm, inte de tjocka stockar som favoriserades av många spöbyggare. De måste vara raka, vällagrade och torra. Utsidan måste vara fri från fläckar, vattenmärken och insektsangrepp. Hans ovanliga val av smalare bambustockar berodde på att de hade ett tjockare lager av den hårda emaljliknande ytan och en större täthet av kraftfibrer, bambustockens muskler.

Ytterligare ett bevis på Dickersons syn på bambu och hans byggteknik var att han från den tjockaste delen av bambustocken tog en eller två ribbor, gjorde samma sak med en annan stock och fortsatte tills han hade sex ribbor som passade ihop till en perfekt arbetande enhet.

(Det förfarandet kan man läsa om i boken om Dickerson och också i Keans berömda *Famous Rods and Rod Makers*. Några spöbyggare ifrågasätter dock riktigheten i metoden). Dickerson placerade noderna, eller bladknutarna, på bambun enligt formeln 3×3 , precis som Leonard. I början hyvlade han bamburibborna för hand men som så många andra spöbyggare, till exempel Leonard, Edwards, Powell, Payne – designade han och byggde efter år 1935 en fräsmaskin för att såga sina bamburibbor till exakt 60 graders vinkel. Han började också dopplacka sina spön istället för att penslacka dem.

Några av hans mest berömda taperingar är 7613,

7'6" långt, 8013, 8' långt, 8014, 8' långt. Ett spö med beteckningen Dickerson 8013 till exempel betydde att 80 stod för 8 fot långt och 13 var måttet på holken (13/64th av en inch). Hans 3-delade spön kunde ha beteckningen Dickerson 861611 vilken berättade att spöet var 8 fot och 6 inches långt och 3-delat. Siffran 16 var storleken på första holken och 11 storleken på den andra holken.

Efter andra världskriget byggde Dickerson 2-delade, snabba och kraftfulla spön, spön som många ansåg var typiska Dickerson-spön, de som bidrog till hans berömmelse. De fick det välbekanta utseendet med gula eller gulbruna lindningar kantade med svart, ett reversed half-wells handtag med skruvrullfäste i aluminium och svart valnöt och blånerade holkar. Hans signature wraps, som samtidigt var mått för att mäta fisk, var fyra smala bruna lindningar med svarta kanter som var placerade 42,5 cm, 45 cm, 47,5 cm och 50 cm från ändbutten.

Han var före sin tid när det gällde att bygga snabba spön, Leonards motsvarighet, till exempel, kom inte förrän på 1970- och 80-talet.

»Sweet and delicate«

MÅNGA AV L L Dickersons kunder fiskade i Michigans Au Sable från de speciella smala, flatbottnade båtarna från vilka man behövde kasta en lång lina och lyfta den med ett luftkast och sedan placera flugan träffsäkert ovanför en vakande öring och efter det att den krokats, hindra den från att gå in i strändernas nedfallna träd och buskar. Från 8014 kom också 8014 Guide och 8015 Guide Special, mycket kraftiga och snabba spön med starka toppar. Medan många anser att just de spöna var typiska Dickerson-spön menar andra att de var mera bevis på Dickersons villighet att tillfredsställa sina kunders speciella önskemål. Hans 7011, 7612, 8012, för att välja några, hade en mera delikat aktion. Dickerson byggde ett stort antal olika 8-fots spön, kanske flera än någon annan spöbyggare och han ansåg att hans spön kastade bäst om de var 8 fot eller längre.

Modell 8013, 2-delat anses av många som hans bästa tapering – »a sweet delicate rod«. Det var ett spö som Art Flick och hans son Bill fiskade med. Art Flick var den legendariske flugbindaren i Catskill Mountains, där hans favoritström var Schoharie Creek. Han ägde också värdshuset Westkill Tavern. Hans mest kända flugor är Red Quill, Grey Fox Variant och

Fortsättning nästa uppslag

Bill Flicks två Dickerson-spön 8013 fanns inte kvar, när artikelförfattaren besökte honom. Han hade sålt dem för många år sedan. Däremot fanns pappa Arts 801510, 3-delat med två toppar och signerat av Dickerson för Art Flick.

L L Dickerson – de snabba flugspönas förkämpe

Fortsättning från föregående uppslag

Flick's Dun Variant. Variant betyder att hacklet på torrflugan är ovanligt långt i förhållande till krokstorleken. Hans favoritmaterial för kroppar på torrflugor var skalad hackelstam som han lindade på kroken och sedan lackade. Flicks populära bok om insekter och flugbindning; *Streamside Guide* och *New Streamside Guide* har i dag sålts i 200 000 exemplar.

I boken om Dickerson, oundgänglig för alla som är intresserad av split-cane spön och deras historia och givetvis av Dickerson själv, finns ett brev daterat 1 juni 1955. Det är skrivet av Bill Flick och är en beställning av tre stycken Dickerson 8013, ett till sig själv och de andra två till fiskevänner.

Bill Flick skriver att han är så nöjd med sitt 8013 att han vill beställa en kopia av det för den eventualitet att Dickerson funderar på att sluta bygga spön eller om han skulle bryta av det eller få det stulet. Han skriver vidare att han har hört av sin far att Dickerson nu bygger en modell 8013 med snabbare aktion. Han vill emellertid ha en kopia av det spö som han redan har – »the sweet delicate rod« – eftersom inte bara han utan också hans vänner tycker så mycket om det.

Provkastning med Bill Flick

– Hi, I am Bill Flick!

En vithårig man, just fyllda 80 år, lätt framåtböjd, med ett intresserat ansiktsuttryck, räckte fram en senig hand och kramade min. Vi träffades inne i Dan Baileys flugfiskebutik. Den legendariske Dan som på 1930-talet hade gjort en lång resa från Catskills små strömmar till Montana för en fiskesemester, förälskade

Bill Flick konstaterade vid kastningen utanför flugfiskemuseet att hans pappas Dickerson-spö var lika »sweet and delicate« som hans egna spön en gång var.

sig i Klippiga Bergens vykortssköna landskap och snabba strömmar och bestämde sig för att stanna.

Tillsammans med Lee Wulff, en av USAs främsta fiskeprofiler någonsin, band de, de odödliga torrflugorna Grey Wulff, White Wulff och – Royal Wulff! Butiken som i dag drivs av sonen John ligger så nära Yellowstone River, USAs längsta outbyggda älv och också de tre lika berömda strömmarna DePuy spring creek, Armstrong spring creek och Nelson spring creek, att man en stilla vardag nästan kan höra sorlet från de tre och bruset från den stora.

Bill och jag åkte den korta biten bort till Federation of Fly Fishers museum där pappa Arts porträtt fanns bakom glas tillsammans med en av hans sköna Variant torrflugor med det överlånga hacklet. Det var första gången jag såg ett original och jag häpnade över hur tunn och elegant flugan var bunden med bara ett par varv »av ett mycket styvt tupphackel«. Här stämde det överdrivna uttrycket »dansa på täspetsarna som en ballerina« in. Just så måste Art Flicks torrflugor ha gjort när de landade på vattenytan. Vilken öring skulle ha kunnat motstå dem?

Att, som här artikelförfattaren, kunna lyfta lång lina och sedan med ett luftkast placera flugan träffsäkert ovanför en vakande öring – var de förväntningar L L Dickersons kunder hade på hans spön.

Bill hade sålt sina två Dickerson-spön 8013 för länge sedan. Däremot fanns pappa Arts 801510, 3-delat med två toppar, signerat av Dickerson för Art Flick.

– Kan vi kasta med det på gräsmattan utanför museet? – Of course!

Med en dubbeltaperad lina i klass 5 kastade vi bägge och Bill konstaterade att pappas Dickerson var lika »sweet and delicate« som hans egna spön en gång var. Det var inte ett av Dickersons snabba, kraftfulla spön som kunde kasta och lyfta en lång lina utan ett spö för fiske på korta och medellånga avstånd, designat för Art Flick och hans fiske i den lilla strömmen Schoharie där han gjorde sina insektsundersökningar som lade grunden till hans bok *Streamside Guide*. Det var mjukt och lättkastat och demonstrerade tydligt bambuns förnämliga egenskaper som spömaterial. Det var magiskt att se namnet Art Flick på spöklingsan; legendarisk flugbindare, flugfiskare och entomolog som starkt bidragit till Catskills och USAs flugfiskehistoria.

Jag hade tagit med mig boken om Dickerson och på sidan med brevet från den 1 juni 1955 fick Bill Flick, efter 53 år åter skriva sin namnteckning.

